

[Poul Møller.]

ikke blot en mulighed for at sikre folk alderdomsryghed, men det er også en mulighed — som folkepensionsordningerne jo ellers ikke giver — for at sikre erhvervslivet kapital at arbejde med; de har derigennem medvirket til noget af det, der er talt om i dag, medvirket til at løse opgaverne for de mennesker, der skal beskæftige andre, og dermed arbejde de penge ind, som skal bruges til folkepension.

Indekskontrakterne er noget af det, der vender fremefter. Derfor har jeg gerne villet gøre disse bemærkninger, for tilliden må ikke svækkes ved den ordning, der eventuelt bliver resultatet af dette arbejde. Svækker man tilliden til, at staten helt vil indfri de forpligtelser, man regner med ligger bag denne indeksopsparing, så vil dens popularitet falde, og resultatet kan meget vel blive, at hver gang staten vil file lidt i denne private opsparingsindsats, vil den komme til at betale med pristalsregulerede ydelser på anden måde til hele befolkningen uden en forudgående opsparingsindsats. Derfor må denne tillid ikke svækkes. Jeg synes, der var en tone i den højtærede socialministers bemærkninger herom, der viste, at han ikke havde fået større kærlighed til disse ordninger, end han havde i sin tid, da de blev indført og han var meget modvillig.

Den højtærede minister nævnte f. eks., at statens kapitaliserede forpligtelser ved disse indekskontrakter var ca. 5-6 milliarder kr.; men det høje ting må jo ikke tro, at disse 5-6 milliarder kr. er et beløb, som påhviler staten årlig fra det tidspunkt, hvor forpligtelserne bliver aktuelle; det er den kapitaliserede forpligtelse. Til sammenligning kan jeg nævne, at folkepensionen kapitaliseret udgør ca. 30 milliarder kr. Den høje regering plejer ikke, hver gang den indfører en udgift og foreslår et beløb, at stille det op i dets kapitaliserede omfang eller opstille den forpligtelse, det giver staten kapitaliseret, heller ikke når den indfører skatter. Jeg kan f. eks. nævne, at hvis den skat, flertallet vedtog i fjor, skulle kapitaliseres, ville man pålægge befolkningen en ydelse, et afsavn, på nøjagtig samme beløb, 5-6 milliarder kr., som den kapitaliserede sum af statens forpligtelser over for indeksreguleringen udgør. Derfor

synes jeg, det er et kunstigt argument. Men jeg kan forestille mig avisoverskrifter om, at indekskontrakterne koster staten 5-6 milliarder kr. Ja, det kan den højtærede socialminister åbenbart ikke forestille sig; men jeg kan forestille mig det, og derfor adværer jeg imod at bringe den slags argumenter i marken.

Hvis man vil ind på kapitaliserede ydelser, er dette ikke en af de største kapitaliserede forpligtelser, staten har; det er en af de mindre, og i øvrigt er den med til at fremkalde en privat opsparing, som vi alle i de senere år har indset er nødvendig. Langt ind i socialdemokratiets rækker har man indset det, og derfor er man gået med til flere opsparingsfremmende foranstaltninger. Men denne har været den mest populære, og den bør ikke ødelægges ved, at der skabes mindre tillid til den, end der har været tidligere.

Socialministeren (Bundvad): I anledning af det ærede medlem hr. Poul Møllers udtalelser om indekskontrakterne tager jeg ordet for ganske kort at sige, at der ikke kan ligge noget i de lovforslag, vi her behandler, som skulle kunne svække ordningen i forhold til tidligere. Det er nemlig den samme bestemmelse, som det høje ting gennemførte i 1958, der blot har fået en lille redaktionel ændring, for at den kan blive forenklet; men virkningen er ganske den samme.

(Kort bemærkning).

Søren Andersen: Der er ingen, der beskylder den højtærede minister for, at han ikke indfrir sine forpligtelser med hensyn til indekskontrakterne. Det, det drejer sig om, er imidlertid, at enhver anden form for opsparing — derunder opsparing, der nyder fordel ved premiering — er fradragsberettiget i fremtiden, og det er indekskontrakternes beløb ikke fuldt ud. Det vil altså sige, at opsparingsgrundlaget for indekskontrakterne er forrykket, og at disse er ugunstigere stillet i forhold til al anden opsparing, end det hidtil har været tilfældet. Indekskontrakterne har været en succes og ganske givet bragt betydelig kapital frem, og det er altså meget uheldigt, at en sådan succes vitterligt kan skades,

Hermed sluttede forhandlingen.